

A romantic couple is shown in a red hammock, kissing on a wooden deck. The background features a sunset over a lake and mountains. The scene is bathed in warm, golden light, creating a romantic and serene atmosphere. The couple is positioned in the lower center of the frame, with the hammock stretching across it. The background shows a large mountain peak on the right and a body of water in the distance. The sky is filled with soft, colorful clouds.

sügaval südameres

SHELLY ALEXANDER

SHELLY ALEXANDER

sügaval
südames

Inglise keelest tõlkinud liri Sirk

ERSEN

Originaali tiitel:
Shelly Alexander
It's in His Heart
2015

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

Tegemist on ilukirjandusteosega. Nimed, tegelased, ettevõtted, paigad, sündmused ja juhtumid on kas autori kujutlusvõime vili või välja mõeldud.

Tõlkinud Iiri Sirk
Toimetanud Stella Sägi
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Laura Klynstra

Text copyright © 2015 Shelly Alexander. All rights reserved.
This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with Synopsis Literary Agency.

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2021.

D03392321
ISBN 978-9949-82-736-7

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

*Minu abikaasale, armsaimale mehele ja parimale
kiropraktikule meie planeedil. Tänan sind, et sundisid mind
ostma mu esimese sülearvuti, et saaksin hakata oma lugusid
kirja panema, ning et oled elanud minuga uskumatult
romantilist ja muinasjutulist elu viimased kakskümmend viis
aastat ja üha edasi. Ma armastan sind.*

*Lolale, meie Inglise bulldogile, kes on meie majapidamisse
toonud koormate kaupa armastust ja naeru.*

*Ja Red Riveri linnale New Mexicos: sina oled mu muusa
ja pääsemine. Ehkki minu romaanide tegelased ja paigad
on puhtal kujul väljamõeldised, ei ole Red Riveri tegelikud
inimesed ja paigad vähem imelised. Kuigi olen loo toimimise
nimel geograafiat loomingulise vabadusega pisut muutnud,
on Red River ikkagi üks imepärasemaid kohti maailmas.*

ESIMENE PEATÜKK

Ella Denningsil oli juba kaks aastat Albuquerque Enquireri kõige paljutöotavama kiropraktikuga kana kitkuda. Ta nortsatas. Jaa, naera end või ribadeks.

Olgu, võta end kokku. Keset ööd mudasesse jõkke kinni jäänuna tundus enda üle nalja heitmine hea mõttena. Praegu kuluks Cooper Wellsi abi tõesti ära, ehkki meest pole praegu metsamajakeses. Ja oligi parem. Ella oli hoolt kandnud, et maja oleks ainult tema päralt. Ta kadunud abikaasa parimale sõbrale kuulus pool puhkemajast, aga suve veetmine Red Riveris selle mehega sama katuse all oli *viimane* asi, mida ta soovis.

Kui ta nüüd ainult saaks oma auto sellest neetud jõest välja ja suudaks iseseisvalt majani jõuda. Kahjuks ei olnud tema BMW nelikveoga ega saanud mudast ise välja.

„Oleksin pidanud selle asjanduse nelikveolise vastu vahetama,“ torises ta, teades, et see pole tõsi. Kui ta Beameriga sõitis, haaras Bradley kohalolek ta endasse, nagu istuks mees kõrvalistmel. Võib-olla kujutas ta seda ette, aga mehe lõhn oli endiselt istmete plüüsosades ja vaigistas tuima valu ta südames iga kord, kui ta rooli taha istus.

„Ma arvan, et tuleb tormile jalgsi vastu astuda, Winston. Täna ei paista me sellest jõest ühelgi muul moel välja pääsevat.“

Kõrvalsõitja istmel olev ülekaaluline Inglise bulldog lõõtsutas talle vastu, lihav keel tubli viisteist sentimeetrit ühel pool tõmpi koonu

ripnemas. See meenutas vonklevat lihatükki ning sellelt voolas alla ilariba, mis jättis låraka istmete vahele konsoolile. Ella ei teadnud, kas naerda või nutta.

Ta klõpsas Winstoni musta nahkrihma sellega kokku sobiva oga-lise kaelarihma külge.

Ma ei nuta, ma ei nuta, ma ei nuta. Mõlema käega rihma külge klammerdudes luges ta kümneni – väike nipp, mille ta Bella Vista keskkoolis ajalugu õpetades oli omandanud. See oli üks karmimaid koole Albuquerque'is ning ta pidi vähemotiveeritud õpilasi emotsionaalse vaoshoituse säilitamiseks paari abivahendiga üle kavaldama. Valida oli kas see või loobumine kohe pärast esimest koolipäeva, kui rebadel rippuvate pükstega kümnendik pakkus talle tundide vahel võimalust end pilve tõmmata.

„Ma. Ei. Nuta,“ sosistas Ella pimedusse. Tuuleklaasile kopsatavate vihmapiiskade mõõtu suur pisar veeres tal põske mööda alla. Ta pühkis selle ära. Kuidas tal üldse veel mõni pisar alles oli? Viimase kahe aasta jooksul Bradley surmast saadik oli ta nutnud terve mere-täie. Varrukaga silmi tupsutanud, vaatas ta Winstoni poole. „Ma olen päris haletsusväärne, mis?“

Winston keeras pea viltu ja niuksus, nagu saaks aru.

Bradley auto, Bradley koer. Ta oli olnud tõeline koerasõber ja erinevalt Ellast ei hoolinud ta põrmugi määrdunud akendest ega kleepuvatest istmetest. Nüüd oli Ella teel Bradley metsamajakesse Red Riveris, et veeta seal viimane suvi ja öelda – loodetavasti – lõplikult hüvasti.

Ta tundis rinnus tuttavat kurbusetorget.

Sagrinud traatjat karva Winstoni võimsal kolbal, korjas Ella kogu oma otsusekindluse kokku. „Jah, ma tean, et sina igatsed teda sama palju kui mina.“ Ta sügas koera lõua alt ja pilgutab talle silma. „Aga meie oleme teineteisel ikkagi alles.“ Koer rõhitis ja lõõtsutas, keel ripakil, edasi. „Jumal, ma olen haletsusväärne.“ Ta pühkis ila kaelt ja nõjatus vastu akent, et Winstoni silmitseda. Loom toetas oma mas-siivse pea istmetevahelisele konsoolile ja vaatas suurte jumaldavate silmadega talle alt otsa.

Naise tähelepanu pöördus mahajäetud teele ja ta lülitas kojamehed uuesti tööle. Majani polnud rohkem kui pool miili. Aga selles vihma-sajus, öösel ja jalgsi on see samahästi kui universumi teises otsas.

Ta hingas sügavalt välja, mis pani ta väljakasvanud juuksetuka õhu käes liikuma, ja jõllitas vihmasesse pimedusse.

Cooper Wells. Bradley sõber vinnilisest noorukieast. Nad käisid koos keskkoolis ja ülikoolis ja läbisid seejärel kiropraktika õpingud. Hiljem naasid nad mõlemad Albuquerque'i, et alustada oma praksi-sega ning jäid parimateks sõpradeks kuni Bradley diagnoosini.

Veen tuksles Ella oimul.

Ainuüksi mõte Coopist pani teda Margaritasid ihkama. Praegu sobiks suurepäraselt lausa terve kannutäis. Ainult et kahe joogi järel hakkas ta juba lähimal laual tantsima, lambivari peas. Cooper Wells ei olnud seda piinlikkust ega ka pohmelli väärt.

„Möödanik,“ pomises ta. Sellel polnud enam tähtsust. Bradley oli surnud ja tema side Cooper Wellsiga lõppes Bradley lahkumisega. Välja arvatud metsamaja, mille pärast ta üldse siin oli. Oli aeg ka majast loobuda. Bradley oleks soovinud selle Coopile jätta. Nad ostsid selle kahe peale juba ammu enne, kui tema Bradleyga abiellus.

Ella vahtis tuuleklaasi, mis oli nüüd tihedast vihmast üleni läbi-nähtamatu, ja ohkas. Muidugi pidi ta saabuma ühel kümnest päevast, mil New Mexico üldse sadas. Kaks miili metsateed oleks ilusa ilmaga liiga lihtne olnud.

Õlad longus, pani ta lauba tümpsuga vastu rooli. *Lõppseis: muda-
oja - 1, rumal punapea, kes ei vaadanud ilmateadet - 0.*

Välgunool rebis taeva kaheks ja tõi nähtavale Sangre de Cristo mäed. Nad mõlemad Winstoniga võpatasid oma istmetel.

Ella süda tagus vastu roideid. „Valmis või mitte, on aeg.“

Winston tõstis pea.

Ella tõmbas õhukese tuulepluusi kapuutsi pähe, tõmbas luku ninani kinni ja vaatas Winstoni poole. Avanud ukse, astus ta jõkke ja vajus põlvini mutta. Endiselt autos, sikutas Winston rihma.

„Oi ei, ära mitte mõtlegi.“ Ta tiris kolmekümnekilost mütakat. „Kui mina pean seda tegema, siis pead ka sina.“

Koera keel kadus lamedasse näkku tagasi ja loom surus kõik neli käppa kallisse nahkistmesse.

„Tõsiselt? Sa sunnid mind tõsimeeli end tassima?“ Ella vandus ja mitte just summutatult. „Oleksin pidanud laskma Bradleyl *chihuahua* võtta. Nemad oskavad vähemalt ujuda ega kaalu sama palju kui väike elevant.“

Ta üritas ühte jalga mudast vabastada. Kostis vali imav *lurts* ja nähtavale ilmus üks kingata jalg.

„Kas te teete kuradima nalja?“ Ta jõllitas Winstonit. „Ma just ostsin need!“ Koer aevastas ja võttis uuesti oma metsikud-hobused-ei tiri-mind-siit-välja-hoiaku.

„Nüüd aitab, semu. Sa tuled, kas tahad või mitte. Ja kui me siit jõest väljas oleme, viid sa ise oma primadonnapepu siit majja.“

„Hmm...“ Ta hiivas jonnaka buldogi autost, nii et tolle raskus pani naise tagurpidi vaaruma. Tihke muda kleepus jalgade ümber nagu betoon ning ta kaotas tasakaalu. Kostis vali plärtsatus, kui ta kukkus, Winston käppadega kraapimas, et naise peal püsida, nagu oleks too päästerõngas. Mõlemad käed ümber koera, hakkasid autovõtmed tal peost libisema. Kui Ella lödvendas haaret Winstoni ümber, et võtmeid kõvemini haarata, kaapis koer end mööda teda kõrgemale ja surus ta vee alla.

Ella puristas ja ahmis õhku. Üks käsi kaotas kontrolli ja võtmed pääsesid vabaks. Plopsuga kadusid need samasse vesisesse hauda, kuhu oli kadunud ta king.

Kus oli kraana, kui sa seda vajasid? Või koerte varjupaik?

Pomisedes midagi *chihuahua*’dest leidis Ella jalgealuse ja koperdas jõest välja, iga samm lirtsuv ja lurisev. Ta viis veepelgliku koera, kes nüüd oli solvumisest kange, kõrgemale pinnale ja pani vihmast läbi ligunenud maapinnale istuma. Siis kahlas ta tagasi, laskus tumedas vees põlvili ja otsis võtmeid.

Käsi riivas metalli ja ta haaras sellest kinni. Jälle kukkus ta istukile, pigistas silmad kinni ja toetas lauba pihku pigistatud võtmete vastu. Mitme rahustava hingetõmbe järel ajast ta end püsti ja sumpas auto

juurde. Ta võttis esiistmelt oma koti ning virutas kingata mudase jalaga ukse kinni.

„Ja veel üks asi,“ ütles ta tagasi Winstoni juurde marssides ja rihma haarates. Õrna sikutusega tõmbas ta tõrksat looma maja poole. „Sul algab praegu kohe dieet.“

COOP ÄRKAS OMA rahulikust uinakust, aga keeldus silmi avamast. Ta keeras end küljele, soovides, et katkenud unenägu kurvikast Megan Foxist jätkuks sealt, kus see pooleli oli jäänud.

Voodi jalutsist kostis madal urin ja mees lõi silmad lahti. Ta lamas vaikselt, kuulates. Üheteistkuuse bokseri rabe urin vaikis ja Coop ei kuulnud midagi peale tugeva vihma, mis metsamaja piitsutas.

Ta tõsis ühele küünarnukile ja koer puged värisedes lähemale. „Mis viga, Atlas? Küllap see on pesukaru. Jää uuesti magama, semu.“ Ta sügas koera kõrvatagust ja laskus tagasi pikali.

Atlas niuksus nagu titt.

„Oled sa tõesti selline argpüks? Ole nüüd, saa mehisemaks.“ Coop hõõrus uniseid silmi. Ta oleks pidanud võtma Saksa lambakoera või rotweiler. Isegi puudel olnuks parem valvekoer kui Atlas. Bokser oli tundunud nii mehine, nii alfa. Ta oli kujutlenud hommikusi viiemiiiseid jooksuringe, Atlas temaga kaasa sörkimas.

Mees ohkas ja keeras pead, et oma paarikümnekilost vahukommi vaadata. Tibimagnet, keda kõik naised „nunnuks“ pidasid. Vägev. Just see, mida ta vajab – armas koerake, kes värises omaenda varju nähes ja tõmbas endale heldinud naiste tähelepanu.

Naised. Ta oigas. Jäägu nad nüüdsest parem unistustesse. Pärinaised tõid kaasa liiga palju probleeme. Külili keerates klohmis ta lamedaks vajunud patja, soovides pääseda kiiresti tagasi öiste fantaasiate juurde.